

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп1 2/2016
19.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Миломира Николића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући поводом одлуке Уставног суда Уж 1309/14 од 01.12.2016. године, по захтеву АА из ..., кога заступа пуномоћник Владимир Гаварић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 7 У 12039/13 од 26.09.2013. године, уз учешће противне странке Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за ванредне ситуације, у предмету оглашавања решења ништавим, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда 7 У 12039/13 од 26.09.2013. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом Управног суда одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против закључка Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за ванредне ситуације 07/1 број 217-214/13 од 19.06.2013. године, којим је одбачен предлог тужиоца за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Сектора за заштиту и спасавање – Управе за заштиту и спасавање у Београду број 217.3-185-1/07-06/4 од 19.04.2007. године, као поднет од неовлашћеног лица. Решењем од 19.04.2007. године измењено је решење тог органа број 217.3-185/07-06/4 од 23.03.2007. године, тако, што се даје сагласност ББ из ... на приложену техничку документацију за реконструкцију и проширење стана број ... у стамбеном објекту у ... у ...

У захтеву за преиспитивање судске одлуке и поднеску од 12.11.2013. године подносилац истиче да предметна стамбена зграда има 23 нивоа, 154 стана и скоро 1000 станара, а да о управном поступку затварања противпожарних степеница пред МУП-ом Републике Србије нико од станара није обавештен. Наводи да решење првостепеног органа не садржи у уводу пропис на основу којег је МУП Републике Србије овлашћен да поступа у овој правној ствари, што је противно одредби члана 197. став 1. Закона о општем управном поступку. Указује на повреду одредбе члана 225. Закона о општем управном поступку, јер је првостепени орган, доносећи ново решење, спроводио нов поступак, излазио поново на лице места, што није могао да уради применом наведене законске одредбе. Указује на то, да решење првостепеног органа не садржи ни један

материјално-правни пропис на основу којег би решење требало донети, а не садржи ни пропис за доношење решења на основу дискреционе оцене. Сматра да има правни легитимитет за учешће у поступку и на основу одредбе члана 39. Закона о општем управном поступку. Трошкове је тражио.

У одговору на захтев, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Сектор за ванредне ситуације је истакло да остаје у свему при разлозима образложења оспореног решења и предлаже да суд захтев одбије.

Врховни касациони суд је о захтеву одлучивао у поновном поступку, поводом одлуке Уставног суда Уж 1309/14 од 01.12.2016. године, којом је усвојена уставна жалба АА из ... и утврђено да је пресудом Врховног касационог суда Узп 493/13 од 05.12.2013. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на имовину, зајемчено одредбом члана 58. Устава Републике Србије, поништена је пресуда Врховног касационог суда Узп 493/13 од 05.12.2013. године и одређено је да исти суд донесе нову одлуку о захтеву подносиоца уставне жалбе за преиспитивање пресуде Управног суда 7 У 12039/13 од 26.09.2013. године.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, Управни суд налази да је правилно тужени орган закључком одбацио предлог тужиоца за оглашавање решења од 19.04.2007. године ништавим, јер је у поступку који је претходио доношењу оспореног закључка правилно утврђено да тужилац није био странка у поступку окончаног решењем од 19.04.2007. године, којим је измењено решење од 23.03.2007. године, па нема активну легитимацију за подношење предлога из члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку за оглашавање решења ништавим.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је Управни суд побијаном пресудом повредио право подносиоца овог захтева на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, према коме постоји обавеза судова и других државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења да, између осталог, образложе своје одлуке. Судови имају дискрециону оцену у вези с тим које ће аргументе и доказе прихватити у одређеном предмету, али истовремено имају и обавезу да образложе своју одлуку и наведу јасне и разумљиве разлоге на којима су ту одлуку засновали, а у побијаној пресуди се само наводи да у поступку који је претходио доношењу оспореног закључка тужилац није био странка у поступку, окончаном решењем од 19.04.2007. године, којим је измењено решење од 23.03.2007. године, па тужилац нема активну легитимацију за подношење предлога из одредбе члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку за оглашавање решења ништавим. Како тужилац у тужби истиче да је требало да му се омогући учешће у поступку који је претходио доношењу решења од 19.04.2007. године, а Управни суд не

даје одговор на ове наводе, нити појашњава о каквом се поступку ради, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају повређено право подносиоца захтева на образложену судску одлуку.

Уставни суд је у својој одлуци Уж 1309/14 од 01.12.2016. године оценио да је пресудом Врховног касационог суда Узп 493/13 од 05.2013. године, којом је одбијен захтев подносиоца за преиспитивање пресуде Управног суда 7 У 12039/13 од 26.09.2013. године, подносиоцу уставне жалбе, АА из ..., повређено право на имовину зајемчену одредбом члана 58. Устава Републике Србије.

Одредбом члана 58. ст. 1. и 2. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС" 98/06) је прописано да се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, а да право својине може да буде одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може да буде нижа од тржишне.

Одредбом члана 166. став 2. Устава Републике Србије прописано је да су одлуке Уставног суда кончане, извршне и општеобавезујуће.

Са изнетих разлога, налазећи да су побијаном пресудом Управног суда повређена зајемчена права тужиоца на правично суђење и имовину, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 2. и став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, указујући Управном суду на то, да је дужан да расправи питања на која му је указано пресудом овог суда.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 19.01.2017. године, Узп1 2/2016

**Записничар,
Весна Мраковић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Мирјана Ивић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић